

страну приїжджають іммігранти з Молдови, Росії, Турції, Китаю, В'єтнама, працюють вони в основному в сферах послуг і торгівлі, українські ж громадяни за кордоном — в промисловості, будівництві, сільському господарстві. Мігрують, як правило, висококваліфіковані спеціалісти, але далеко не всі з них мають гарантовану роботу і відповідні соціальні і трудові гарантії. Госстат і Інститут демографії НАН України опублікували результати дослідження, стосуючого трудової міграції українців, проведеного за замовленням ЄС. Було опитано близько 45,5 тис. респондентів у віці від 15 до 70 років, проживаючих у всіх регіонах України. Було виявлено, що з початку 2010 року до середини червня 2012 року за кордоном з метою заробітку перебувало 1,2 млн. громадян, з них 98,2 % вже працювали, а 1,8 % шукали роботу. На даний момент в Україні перебуває близько 6,7 млн. нелегальних іммігрантів. І за останні роки потік іммігрантів зріс в 20 разів. Згідно з даними Госстату в січні-липені 2014 року кількість іммігрантів становила 288161 осіб, а кількість емігрантів — 276252 осіб. Міграція робочої сили має в основному негативні наслідки для України: призводить до втрати трудового, культурного потенціалу країни, ускладнює і без того складну ситуацію на ринку праці і посилює фінансові проблеми.

Головко-Марченко І.С.
ХНУБА

ДОСЛІДЖЕННЯ СТАНОВИЩА БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ ХАРКІВСЬКОГО РЕГІОНУ

Аналіз стану та тенденцій розвитку будівельних підприємств Харківського регіону є ключовим питанням у розумінні того, наскільки якісно розвиваються підприємства будівельної галузі. Відомо про сильний вплив будівельної галузі на суміжні, їх виробничу та господарську діяльність. Тому дана проблема є досить актуальною та значущою в економічно важкий та непростий час. Проаналізувавши статистичні дані будівельних підприємств Харківського регіону за 2010–2012 роки, стало зрозумілим, що обсяг ВРП зріс на 25,93 % при більш високому темпі приросту

обсягів виконання будівельних робіт (+ 36,58 %). При структурному аналізі відмічаємо, що питома вага обсягу будівельних робіт зросла з 4,8 % до 5,21 % за рахунок більш високих темпів приросту останніх. Динаміка індексів обсягу будівельних робіт менше 1, тобто відбувається постійне скорочення при менш нестабільному зростанні ВРП Харківської області. Це свідчить про відсутність пріоритетності та високого ступеню залежності будівництва від загального стану економіки регіону. При створенні будівельної продукції використовується значна кількість людських ресурсів. Загалом, динаміка зайнятого населення в будівництві Харківської області протягом 2000–2013 років характеризується позитивною тенденцією, на що вказує ріст загального рівня показника з 45,4 тис. чол. на початок аналізованого періоду до 58,5 тис. осіб на кінець, з тимчасовим відхиленням від вказаної тенденції на період домінування негативних чинників світової фінансової кризи у 2012 році. Ситуація на ринку праці взаємопов'язана та взаємообумовлює рівень оплати праці в будівництві. Середньомісячна заробітна плата в будівництві Харківського регіону у 2000–2013 роках вища середньої заробітної плати по регіону, але нижча, ніж рекомендує Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України (3400 гривень). Будівництво є капіталомісткою галуззю економіки з довготривалим строком повернення вкладених коштів, що викликає проблеми залучення інвестицій. Вартість кінцевого продукту досить висока порівняно з середніми доходами населення регіону та України. Відповідно попит на продукцію досить еластичний, особливо в кризові роки. Аналізуючи дані, відмічаємо нестабільні темпи приросту інвестицій в Харківській області. У 2013 році підприємствами та організаціями області за рахунок усіх джерел фінансування освоєно 9292,56 млн. грн. капітальних інвестицій, що на 37,04 % менше, ніж в 2012 році. Це пов'язано з загостренням соціально-економічної ситуації на сході України, що й викликало відтік капіталу. Але обсяг капітальних інвестицій в будівництво регіону у 2010–2013 роках стабільно зростає з 1049,65 до 1597,5 млн. грн. Україна найближчим часом залишатиметься країною з несприятливим інвестиційним кліматом. Головними проблемами у залученні іноземних інвестицій на сьогодні є: політична, економічна та законодавча нестабільність, відсут-

ність надійних гарантій захисту від змін українського законодавства, значний податковий та адміністративний тиск, високий рівень корумпованості та бюрократизму.

Гребенкина Т.А.
БГТУ им. В.Г. Шухова

ОРИЕНТИРЫ ПОЛИТИКИ ЗАНЯТОСТИ

Проблема занятости и безработицы трудоспособного населения рассматривается во всем мире как одна из наиболее приоритетных. От уровня безработицы зависят уровень жизни населения, наличие квалифицированной рабочей силы, масштабы трудовой миграции, уровень преступности. Проводимая до сих пор в России политика занятости нацелена, по существу, на выживание как отдельного человека, так и предприятия или отрасли в целом. Но она не отвечает новому этапу развития России, когда стоит задача не только поддержать экономический рост, но и ускорить его, а также обеспечить «встроенность» нашей экономики в мирохозяйственные связи в условиях глобализации. Исходным постулатом стратегии занятости в российском обществе должен стать принцип достижения и поддержания эффективной занятости, допускающей безработицу в социально приемлемых пределах. Реализации этого принципа может способствовать оптимальное сочетание экономической эффективности и социальных результатов. Это продиктовано новыми требованиями к формированию и реализации трудового потенциала в условиях глобализации рыночной экономики, необходимостью улучшения профориентации, подготовки и переподготовки кадров, усилением внимания к развитию личности работника и его самореализации. Для того, чтобы Россия не оказалась в числе стран, которые в процессе глобализации становятся беднее, необходимы новые приоритеты в социально-экономической политике. Россия вовлечена в процессы глобализации при несопоставимо низкой (по сравнению с развитыми странами) заработной плате наемных работников, в условиях обостряющегося дефицита квалифицированной рабочей силы и низкой конкурентоспособности рынка труда. Формирование системы эффективной занятости предполагает, таким образом, со-